

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 20662/2022
25.10.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца Земљорадничке задруге „Клас“, са седиштем у Качареву, коју заступа пуномоћник Ненад Живковић, адвокат из ..., против тужених АА из ..., чији је пуномоћник Саша Левнајић, адвокат из ... и Републике Србије – Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Зрењанину, ради утврђења ништавости вансудског поравнања, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1374/22 од 30.08.2022. године, у седници одржаној 25.10.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1374/22 од 30.08.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1374/22 од 30.08.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П 5506/2021 од 28.02.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је ништаво вансудско поравнање број 320-11-4969/102/2016-14 које су закључили тужени 21.07.2016. године и да се обавезу тужени да наведено признају и трпе. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да накнади трошкове парничног поступка у износу од 55.500,00 динара туженом АА и у износу од 6.000,00 динара туженој Републици Србији – Министарству пољопривреде, шумарства и водопривреде.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Гж 1374/22 од 30.08.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са

предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из члана 404. став 1. овог закона за одлучивање о посебној ревизији, према коме је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права.

Ценећи испуњеност наведених услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни суд је имао у виду да из навода ревизије тужиоца не произилази да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, да не постоји потреба новог тумачења права, нити неуједначена судска пракса.

У конкретном случају нижестепени судови су одлуку о тужбеном захтеву за утврђење ништавости вансудског поравнања које су закључили тужени донели уз правилну примену материјалног права из члана 109. став 1. Закона о облигационом односима, у ситуацији када су утврдили да је спорним вансудским поравнањем регулисано питање новчане накнаде за бесправно коришћење одређеног пољопривредног земљишта у јавној својини коју је тужени АА исплатио туженој Републици Србији и да у таквој ситуацији тужилац који није учесник облигационоправног односа чију правну ваљаност оспорава, нема директан и непосредни правни интерес за подношење деклараторне тужбе са захтевом за утврђење ништавости таквог поравнања. Из наведених разлога, нижестепени судови су правноснажно одбили тужбени захтев услед недостатка активне легитимације тужиоца. Тужилац уз ревизију није доставио нити се позвао на пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању судова у истој или сличној чињеничноправној ствари, а имајући у виду да одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права у конкретном случају зависе од утврђеног чињеничног стања, Врховни суд налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, па је у складу са тим одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, док је ставом 4. истог члана прописано да се као спорови мале вредности сматрају спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац навео у тужби не прелази износ из става 1. овог члана (члан 33. став 2). Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради утврђења ништавости вансудског поравнања у овој правној ствари поднета је 14.11.2016. године и означена је вредност предмета спора од 282.692,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра на дан подношења тужбе, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена према члану 479. став 6. ЗПП, то је Врховни суд нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу изнетог, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић